

כשהוא בכה' יחוי"ע נכלל בו יחוי"ת, ומשום זה חיו תחשיב
 בימי משה ברכת הו"ז והזכירו בה גם ברכת וארץ (כנ"ל), ופירוש
 המגן אברהם דמדאורייתא די כשיברך על שלשום ברכות אחר
 (וכמבואר באורח קבועים על החיים/ל"ק אדמו"ר
 מהר"ש"ב) נ"ע"נ, שאף מי שעבודתו היא בנה"י יגדלו"ר
 הואר והמשה גם מבחי"י יחוי"ע. ועד"ז הוא לאידך, שהעבודה
 ד'יחוי"ע צריכה ג"כ להעבודה ד'יחוי"ת. ויש לומר, שדרוש ה"ח"ל
 בלקו"ת פורשתו, שבו מבואר ענין זה בקיצור, הוא היסוד
 להמבואר בקונטרס עץ החיים באורכה.

והנה בלקו"ת שם אבאר, הטעם שצריך שיעזיר בריית ותרנה בברכה
 הארץ, ורג מבאר ענין ברכה השלישית, בונה ירושלים,
 כמבואר שם באורכה, אבל אינו מבאר ענין ברכה הרביעית,
 ברכה הטוב והמטיב. ויש לומר הביאור, שהנה ארז"ל דברכת
 הטוב והמטיב תקונה על הרוגז בייחוד שניתנו לקבורה, שזהו"ע
 נעלה בייחוד. שהרי ענין זה ה"י דבר טוב לא רק בשעתו, אלא
 עוד זאת שלא היו ימיים טובים לישראל בהמשך עשר בא"כ כו"ס,
 דאחר הטעמים על זה, הוא, משום שאז ניתנו הרוגז בייחוד לקבורה"י.
 ד'יז"ש זה הוא גרול בייחוד, למעלה אפילו מהמשה עשר בניסן
 (פסח) והמשה עשר במשירי (סוכות), כמבואר בדרושי נחמו
 ודרושי ט"ו באב"ט. היינו שע"י הירידה (דוקא) באים לתכלית
 העל"י. וכמו בללות ענין הגלות, שהוא ירידה צורך על"י,
 ועוד"ל ל"ש בפירוש ו'יענר וירענר גו', ענין הגלות, דהמשה
 היא למען הודיע ל'גו', היינו בשביל העל"י. והענין הוא,
 שהנה ארז"ל, שהיה מוציא ממנו ע"י כתישה דוקא. דאף
 שהכתישה היא דבר המצער וכו', מ"מ דוקא ע"י זה הוא מוציא את
 השמן, ונעשה שמן למאור. אלא שזייתים טובים ששמים אגור
 השמן, ונעשה שמן למאור.

- 12) או"ח סקצ"א סק"א, הובא בלקו"ת שם, ד.
- 13) פ"ז ואילך. 14) ס"ג-ד (יד, ד ואילך). 15) ברכות מה,
- סע"ב. 16) שם ס"ה (טו, סע"ג ואילך). 17) ברכות שם, ב.
- ברייחא תענית לא, רע"א. ב"ב קכ"א, ב. 18) משנה תענית כו,
- ב"ב שם, ב. ב"ב שם, א. 19) ברייתא שם לא, רע"א.
- ב"ב שם, ב. 20) ד"ה נחמו עה"ר פ"א. פ"י (סה"מ עה"ר ע'.
- רכ"א, ס"ע רכ"ט ואילך). וראה גם אורח"ה נ"ר כרך ב ע' א"צו.
- 21) ח, ג. 22) פורשתו שם. 23) ראה שמו"ר פל"ו, א.

תנתת התי בלתי מוגבה

בס"ד. ש"פ עקב, כ"ב מנחם-אג ה' חשמי"א. תנתת התי' בלתי מוגבה

ואכלת ושבעת וברכה את ה' אלקיך גו', וארז"ל בברכות, וברכת
 זו ברכת הו"ז, על הארץ זו ברכת הארץ, הטובה זו בונה
 ירושלים. וממש"ך בגמרא שם, דברכת הארץ היא על הארץ
 ועל המזון, לפירוש ארץ דמפקא מזון. ולעיל מיני' איתא
 בגמרא, משה ייקר לישראל ברכת הו"ז שיעה שירר להם מן, יהושע
 תיקן להם ברכת הארץ כיון שנוכחו לארץ. ומדריק בזה בלקו"ת
 פורשתו, דמאתר שמשו תיקן ברכת הו"ז על המזן, אי"כ מדוע גם
 עתה החיוב לברך בנזחטו זה שבברכת הו"ז, אע"פ שאין המזן יורד
 עכשיו כלל. והנה הובא לעיל דבגמרא שם ילפינן את כל הג'
 ברכות מהפסוק ואכלת ושבעת גו', ומה מונח, דאף שמשו תיקן
 להם רק ברכת הו"ז, מ"מ נכללו בה גם שאר הברכות. ועפ"ז צ"ל
 לאידך, דמאתר שאז (בזמן משה) הו"ז המזן, אי"כ למה צריך לברך
 אף גם על ארץ דמפקא מזון.

ומבאר בזה בלקו"ת שם, דב' מיני להם (להם מן השמים ולחם מן
 הארץ) בעבודת האדם, הוא ההפך בין יחודי עילאי
 ליחודי תחת' יחוי"ע הו"ע לחם מן השמים, ויחוי"ת הו"ע
 לחם מן הארץ. ועוד"ל ויש לומר, דב' ענינים דלחם מן השמים
 ולחם מן הארץ בעבודת האדם, הו"ע עובדי ה' בשמחה ועובדי
 ה' בגופם. וכדאיתא בגמרא מנהדר"ק וכו' וברכה מדריש חז"ל,
 ששמים וארץ הם גוף ונשמה. וזהו"ל מה שגם על הלחם מן הארץ
 שאוכלים וארץ עכשיו מברכים ברכת הו"ז שנתקנה על המזן שהי' לחם
 מן השמים, לפי שגם מן שעבודתו ה"א בנה"י יחוי"ת, צריך
 שיאיר בו לפקדים הארץ מנה"י יחוי"ע, וינמשך בייחוד, כי
 יחוי"ע דוקא הוא שנותן לו את הכח בעבודתו בייחוד. וכמבואר
 בזה"ל שצ"ל המשכת יחוי"ע בייחוד. וכמו שהי' בארץ ישראל
 כפשוטה, דאף שצ"ל חרישה וזריעה, כמ"ש ואספה דגנך גו'
 וארז"ל, אדם חורש כו' וזורע כו', וקוצר כו', בתי' לחם מן
 הארץ. מ"מ הרי הצמיחה היא ע"י המטר מן השמים, כמ"ש
 (בפירושנו) למטר השמים תשחת מיים. ועד"ז הוא לאידך, דגם
 - כשהוא -

- 1) פורשתו ח' י. 2) מה, ב. 3) מט, א. 4) מה, ב.
- 5) י"ד, א. 6) צ"א, ב. 7) ויק"ר פ"ד, ה. תחומא ויקרא ו.
- ספרי עה"פ האזינו לב, ב (בסופו). 8) ח"א רז, סע"א, הובא
 בלקו"ת שם, סע"ג. 9) פורשתו י"א, ד. 10) ברכות לה, ב.
- 11) שם, י"א.

כס"ד. ש"פ ראה, מבה"ח וער"ח אלול ה' תשנ"א.

תנתח'ת' בלתי מוגה

אני לדודי ודודי לי לי"ח אלול², ומבואר בזה בדרוש הידוע בלקו"ת³, ובדרושי רבויתנו נשיאינו שאלו"ח עד לדרושי נשיא דורינו, שהוא לפי שהעבודה חודש אלול היא בנתיא אני לדודי ודודי לי. דאלול הוא חודש החשבון והמשובה על העבודה דחומצ' במשך השנה⁴, שבכללוח נחלקת לב' תקוים דאהבה ויראה, שהאהבה היא שרש כל רמ"ח מ"ע והיראה היא שרש לש"ח ל"ח (שהם שני דברות הראשונים אנכי ולא יהי' לך, כי דבור אנכי כולל כל רמ"ח מ"ע, ולא יהי' לך כולל כל שס"ה מל"ח) כמבואר בתנ"כ⁵. ולפיכך החשבון דחודש אלול הוא בב' החנויות דאני לדודי, מלמטה למעלה, ודודי לי, מלמעלה למטה. ומבואר עוד, דהעבודה מלמעלה, ודודי לי, היא בעשרה ימים שבין אלול והמשכה מלמעלה, ודודי לי, היא בעשרה ימים שבין אלול ליראה⁶, עשרה ימי תשובה. ולכאורה אינו מובן, שהרי בתיבת אלול נכלל גם הר"ח של דודי לי, ור"ח מדוע ההמשכה מלמעלה היא בעש"ח. ועד"ז צלה"ב לפי המבואר במ"א⁷, שוספי התיבות דאני לדודי ודודי לי הן ד' יודי"ן, בגימטריא מ' יום שמד"ח אלול עד ירה"פ, דלכאורה גם זה אינו מובן, שהרי אני לדודי ודודי לי ר"ח אלול, ואיך נכללים בזה גם עשרה ימי התשובה, והנה כל עבודה מלמטה צריך שיהי' לה עזר וסיוע מלמעלה, בנתיא אתערל"על, וכמאמר הקב"ה עזרו. ומזה מובן גם בהעבודה דאני לדודי, שצריך לאתערל"ע מלמעלה כדי שעבודה זו תהי' בשלימות. וזהו מה שמספיק ומבאר בלקו"ח שם, דבחודש אלול הוא זמן החגלות י"ג מדות הרחמים. דע"ז החגלות דהרי העבודה דאני לדודי היא בשלימות, ואח"כ נעשה ע"ז דודי לי -

- 1) שה"ש ו, ג. 2) אבודרהם סדר תפלת ר"ה. פע"ח שער ר"ה פ"א. שעה"פ להאר"י"ל עה"פ. בי"ח או"ח טחפ"א ד"ה והעבירו.
- 3) פרשתנו ר"ה זה (הא') - לב, א ואילן. 4) ראה טה"מ אידיש' ע' 75. שם ע' 129. 5) פ"ד ורפ"ב. 6) מקומות שבהע' 2. אוה"ח פרשתנו רד"ה זה (ע' תשפ"א). לקו"ח ר"ה סד, א.
- 7) ראה גם לקו"ח ויקרא ב, ב. 8) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.

ראכלת ושבעת -

בתרכס²⁴, כמו הזי"ים שבארץ ישראל שבואמר בהמ"א²⁵ ארץ ז"ית שמן, הרי אינם צריכים לכתושה חזקה כדי להוציא שמנים, ומי"ד כשלותצים עליותם ע"ה הרי הם מוציאים שמנים, ומי"ם גם זה הו"ע הכתישה, כי בערך ז"ית בזה גם כתישה ע"ה נקראת היא בשם כתישה, וע"ז נעשה שמן למאור²⁶ וע"ז נעשה שמן למאור במגולות²⁷ שכתבתי המקדש, שארז"ל²⁸ עזתה לכל באי עולם שהשכינה שורה ביישראל, היינו שיש בה ב' עניינים, א' השואת השכינה ביישראל, וב' שזה נמשך לכל באי עולם.

וזהו ג"כ כללוח הענין דחודש אב, שנקרא בשם חודש מנחם אב²⁷, דענינו נחמה הכי גדולה שלאחרי הירידה, וכמבואר במדרש²⁸ (הובא בדרושל חסדוה) שהקב"ה אומר לישראל נחמו נחמו עמנו²⁹, וישראל עונינו שאינם רוצים נחמה ע"י אחריים, אלא ע"י הקב"ה עצמו, וחומר ציון עזבנו ה"ס, וע"ז בא מענה הקב"ה אנכי אנכי הוא מנחמכסו, אנכי אנכי הוא מוחה פשעך³², בהינה אנכי אנכי במדרש נאמר בסניני³⁴ אנכי אלקיד, בכרמל יאמר נפול ה' הוא האלקים ה' וע"ז שאנכי שהוא למעלה מפעם אחת אנכי שואמר בהר סיני³⁵, ע"ז אנכי אנכי הוא מוחה פשעך³⁶, ביטול החטא בפלגים³⁶, ע"ז אנכי אנכי הוא מנחמכסו³⁶, נחמה בפלגים³⁶, ולא ע"ז הגביאים (נחמו נחמו) הוא מנחמכסו³⁶, נחמה בפלגים³⁶, וכמ"ל ואח"כ חלקונו לאחי אחר גו', שהקב"ה נוטל את כאו"ח מיישראל בידו³⁷ ומוציא אל מן הגלות, כמ"ש חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו, ומבואר ועד ארץ הקודש, ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיד בה מרשית השנה ועד אחריה שנה⁴⁰, ארץ דמפקא מזון, מזון לגוף ולנשמה, במהרה במצינו ממש.

- 24) ראה ברכות לט, א. 25) פרשתנו שם, ה. 26) מנחות פ, ב. 27) ראה ס' גט פשוט סק"י סק"ל. אנציקלופדיא תלמודית מע' אב. ושי"ב. 28) הובא באבודרהם סדר הפרשיות וההפטרות. 29) ישע"י מ, א. 30) שם מט, יד. 31) שם נא, יב. 32) שם מג, כה. 33) "מדרכ אגדה" הובא בפרש"י ספר שופטים ה, ג. ובלקו"ח ש"ש סה, ב. וראה לקו"ח שם, רע"ג. 34) יתרו כ, ב. 35) מי"א יח, לט. 36) ראה איכ"ר פפ"א. יל"ש ישע"י רמז תמה. 37) ישע"י כז, יב. 38) ראה פרש"י עה"פ נצבים ל, ג. 39) ישע"י נב, ג. 40) פרשתנו יא, יב.

תנתח'ת' בלתי מוגה